

Téli ború akasztott ránk koszorút,
A fűz is halott volt még, nem pusztán szomorú.
Megdermedve fagyott össze élettelen szívünk,
Később a tavasz mégis szerelmünk adta hírül.

Eljött értem a dalia, kivirágzott a dália.
Nyomtalanul tűnt el belőlem a hárpia.
Az áprilisi szeszély azonban
Keservesen tette hidegre a boldog napokat.

A fény néha érintésed emlékével telve simogat,
Szakadatlan próbálom magamról lerázni a lehullott szirmokat.
A felejtés sajnos csak májusi álmom marad,
Még mindig felfedezlek ezer névtelen arcban.

(Az aktuális évszaknak kedvez eme vers két ember példáján keresztül. Mint a virágok, teleltek át együtt a tavaszba, de az áprilisi időjárás végül vihart, elválást hozott a kapcsolatukba. A költemény vége a felejtési fázis lelki nehézségeire asszociál.)